

Izhaja 1. in 16. vsacega meseca, in velja letos do konca decembra 2 gold., za 4 mesece 1 gold.
Vredništvo je v Florijanskih ulicah št. 44.
Opravništvo je na Krakovskem nasipu št. 10.

Ljudski Glas.

Inserati se po ceni sprejemajo.

Rokopisi se ne vračajo.

Nefrankirane pisma se ne sprejemajo.

Domače zadeve.

Kranjska deputacija pri cesarju.

Kakor znano, so šli gospodje deželni glavar grof Thurn, državni poslanec dr. Poklukar, baron Apfaltrern in Dreo na Dunaj, da so svetlega cesarja povabili, naj se prihodnje leto udeleži slavnosti, ki se bo napravila v spomin, da je zdaj ravno 600 let, kar je naša dežela pod vladno Habsburške rodovine. Cesar je obljubil, da pride sam v Ljubljano. Toraj bomo drugo leto imeli velike slovesnosti pri nas, in bodo ljudje prišli od blizo in daleč gledat to svečanost.

Nekaj za male uradnike in pisarje.

„Sl. Narodu“ se poroča iz Dunaja, da hoče ministerstvo pravosodja državnemu zboru predložiti postavo, da uradniki, kadar so doslužili 40 let, ne morejo dalje vleči doklade za aktivno službo. Vsled tega se ne bodo več svoje službe tako trdo držali, ampak raje v pokoj šli. Državo sicer to potem še več stane; ako nastavi mlade moči, pa vsaj dobi krepke delavce. Naj se pa teh število po možnosti skrči, da blagajnica ne bo na zgubi. Mali uradniki in pisarji pa bodo potem ložej avanzirali in to jih bo tem bolj spodbujalo k delu.

Judje v Ljubljani.

Od več strani smo slišali govorico, da hočejo judje v Ljubljani zidati svoj tempelj, toraj tukaj narediti stalno naselbino. Od ene strani bi to ne bila taka škoda, ker kamor judje pridejo, tam se kupčija povzdigne, več prometa pa spravi tudi več denarja med ljudi. Od druge strani pa so judje velika nevarnost za naše obrtnike, ker oni dobivajo iz tovarn slabo, samo na videz narejeno blago, ter ga bolj po ceni prodajajo in s tem poštenim rokodelcem zaslužek vzamejo. Ljubljanski obrtniki morajo toraj zelo oprezniti biti, da se te nevarnosti izognejo. Če se prav ne motimo, si je Ljubljana pred mnogimi leti kupila pravico, da se tukaj judje ne smejo naseljevati. Če so prav žalibog z ustavo vse stare predpravice odstranjene, kakor bi jih z gobo odbrisal, zdi se nam vendar, da se plačane pravice ne morejo kar tako enostransko raztrgati?

Važno za kmete.

Nemški poslanec Fürnkranz je v državnem zboru stavil jako važen predlog. Znano je namreč in zadosti žalostno, kako se kmetije zapored prodajajo po javni dražbi, in to dostikrat zaradi malih dolgov. Napovedó se tri dražbe in mnogo denarja stanejo. K prvi in drugi dražbi navadno nobenega kupca ni, na tretji dražbi pa dobi posestvo kak oderuh za majhne groše. Tudi hranilnice se dostikrat udeležujejo te odrtije, ter take posestva kupujejo za slepo ceno. Saj se še vsi spominjamo, da so se na Dolenjskem prodale cele kmetije za 5 gld., ker nobenega kupca ni bilo, da bi bil več ponudil.

Zdaj pa predlaga poslanec Fürnkranz, naj se naredi postava, da se tudi pri tretji dražbi ne sme nobena kmetija ceneje prodati, ko za polovico cene. Nadalje hoče, naj bi domači možje cenili take posestva, da ne bo treba dragih cenilnih komisij plačevati. Ta pravični predlog se je izročil pravnemu odseku. Kadar pride pred državni zbor v razpravo, upamo, da se bodo tudi naši poslanci potegnili za tako koristno postavo.

Kaj pišejo časniki o „Lj. Glasu.“

V Celji izhajajoči, dobro vredovani učiteljski list „Popotnik“ piše o našem listu: „Kakor prvi list kaže, zastopa ta časnik zdrava načela in ga zavoljo tega posebno gorko priporočujemo kmetom in obrtnikom, kakor tudi drugim rodoljubom, da dobro podvzetje po svojih močeh podpirajo.“ Istega lista ljubljanski dopisnik pa piše: „Tukaj imamo od 1. maja nov časnik: „Ljudski Glas.“ Mnogo zaprek je imel že pred svojim porodom, pa ravno to spričuje, da se mu bo še dobro godilo. Prvi list ima prav zanimivo blago, in če bo v tem duhu tako naprej šlo, se bo ta časnik v kratkem razširil in vdomačil, kar mu iz srca želimo na prosep domače omike.“

Goriška „Soča“, organ goriških Slovencev, pa pravi med drugim: „Mi želimo novemu podjetju najboljših vspehov. Naj se mu posreči, raznovrstne obrtnike naših mest in trgov obuditi za lastne koristi, pravice in do pravega domoljubja!“

Ljubljanski „Wochenblatt“ pa piše, da stoji naš list pod pokroviteljstvom g. Regalija. V tem pa je slabo podučen. Ne samo g. Regali, ampak še mnogo drugih veljavnih mož nas podpira z naročnino in dobrimi sveti, sicer pa je naš list popolnoma neodvisen, ter stoji samo pod Božjim pokroviteljstvom.

Novi ljubljanski župan.

Gospod Peter Graselli je potrjen od Njega veličanstva cesarja za ljubljanskega župana.

„Sokol“ v Zagrebu.

Ljudje, ki so se udeležili izleta naših Sokolcev v Zagreb, nam pripovedujejo, da so bili od hrvaških bratov jako prijazno in navdušeno sprejeti. Na kolodvoru je čakala taka množica ljudi, da so Sokolci komaj naprej prišli. Med mnogimi sokolskimi in pevskimi družtvami je bil ljubljanski „Sokol“ najbolj odlikovan. Hrvaška gostoljubnost se je pokazala v polni meri, našim je bilo z vsim postreženo. V bratski družbi pri zlahtni kapljici so pričale mnoge ognjevite napitnice o resnični vzajemnosti in ljubezni med Slovenci in Hrvati. Vsakemu je lahko žal, kdor se tega izleta ni udeležil.

Tržno poročilo.

Z železom je slaba kupčija, čeravno so delavci na Angležkem v mnogih krajih delo ustavili, vendar je še preveč izdelanega blaga. Nekteri fužinarji hočejo plavže čisto popustiti.

V Ameriki so bojda našli nov studenec petroleja, kateri daje 1000 sodov kamnitega olja na dan. Vsled tega bo cena petroleja padla.

Brazilijanska kava je po ceni, ker se oglašajo malo kupcev. S češkim sladkorjem je slaba kupčija, malo kupcev. V Pragi 100 kil po 32 do 33 gld.

V Berlinu špirit po 45 do 46 gld. Žita še dosti lepo kažejo. Zimska reč je vsled mraza trpela na Moravskem in Poljskem; ravno tam tudi ječmen in krompir. Poletne žita so pa lepe. Fižolu je mraz škodoval. V Pešti je pšenica jesenska po 10·65 hektoliter koruza banaška po 7·38.

Tržne cene v Ljubljani: pšenica 9·26, reč 6·18, ječmen 5·20, oves 3·74, proso 5, ajda 5, koruza 6·80, fižol 10, grah 9, leča 9, krompirja 100 kil 2·94, maslo 92, mast 84, špeh frišen 72, prekajen 76, puter 75, meso goveje 56, telečje 54, svinjsko 66, koštrun 30, seno 2·40, slama 1·70.

Politični pregled.

Iz *Hercegovine* se poroča še vedno o malih praskah med ustaši in našimi vojaki. To bo še nekaj časa trpelo, prej da bodo te ljudi na mirno in redno življenje privadili. Ta rod, ki je orožja vajen, se že ne bo še z lepo podal.

V *Bosni* zdaj nabirajo novince za vojaštvo. V Sarajevem se niso nič branili; v hribih pa bodo že kateri ubežali pred vojaško suknjo, ki je niso vajeni. V celi Bosni mislijo nabrati 1200 vojakov, ki jih bodo porabili večidel za prevažanje vojaškega blaga.

Med liberalnimi Nemci se snuje ena *nova stranka*, ki se bo imenovala „nemška ljudska stranka.“ Oni teden so bili na Dunaji zbrani kolovodje te nove stranke, ki so: Fischhof, Walterskirchen, Wurmbrand, Kronawetter, Steudel in še nekteri. Kot svoj program so naznanili: razširjenje volilne pravice, sprava s slovanskimi narodi in odstranjenje prevelikega upliva nemško-pemskih poslancev.

Ker je tudi grof *Coronini* namenjen, osnovati svojo lastno stranko, katerej se hočejo pridružiti moravski velikoposestniki, nekteri poslanci iz južnih dežel, pa Rusini; kazalo bi najbolje, ko bi se ta stranka združila z zgoraj omenjeno ljudsko stranko, katerej se bo priklenilo gotovo tudi mnogo dose-danjih ustavovercev, ki ravnopravnosti Slovanov ravno ne nasprotujejo tako strastno, in tako bodo zagrizeni nemško-pemski ustavoverci osamljeni ostali; Slovani pa bodo brez velikih ovir svoje pravice dobili. Novej stranki toraj želimo srečen uspeh!

Iz *Rusije* judje še vedno bežijo. V Galiciji jih je vse polno, posebno v mestu Brodu na rusko-gališki meji. Mlajši judje se odpravljajo v Ameriko; kam denemo stare in otroke, to se pač ne vé.

Minister grof *Taaffe* je odgovoril na vprašanje poslanca Zallingerja, da je hranilnicam dal ukaz, odstotke pri obrestih, kar mogoče, znižati in napraviti posebne zavode, da se bo znanim posestnikom ali trgovcem dajal tudi oseben kredit na krajše obroke. Ta vlada toraj vendar le posluša pritožbe poslancev, tedaj imamo up, da se bo s časoma marsikaj vendar na bolje obrnilo.

Colni tarif se je sprejel po vladnem predlogu; to je slabo za Krašovce, ker bodo morali od-slej žito zopet dražej plačevati.

Izvirni dopisi.

Spod *Špika*, 22. maja. Živio „Ljudski Glas“, naš čvrsti, novi boritelj za naš dom! Potrpite voljno, čeravno je žalostno nasprotje od domače strani, morda bo ravno vsled tega seme, ki ga sejete, pr-jelo se kolikor toliko tudi nasprotnikov, kar nam gotovo ne bo škodovalo, temveč pripomoglo, da do-sežemo s časoma še — salutem ex inimicis nostris et de manu omnium, qui oderunt nos! Saj naša reč je toliko pravična in sveta, da se jej gotovo s

časoma noben razumen človek — naj si je domačin ali tujec — več protiviti ne bo upal! K temu cilju in koncu naj tudi vaš „Ljudski Glas“ krepko pripomore! Naj širi narodno zavest in večje narodno blagostanje tudi mej take vrste ljudstva našega, ki so bili do zdaj še vedno nekako zapuščeni in zanemarjeni, ter naj pokaže, da kratko in malo ni, — kakor nekteri mislijo in želijo — nepotrebno peto kolo med slovenskimi časniki. Začetek vsaj je vrlo dober. Bog ga tedaj živi in ohrani na mnogaja leta!

Iz Kamnika, koncem maja. Dosti vode je odteklo po strugi Bistrice, prej da smo Kamničani prišli na to pametno misel, odstraniti glasoviti „klanec“, ki je delil mesto v dva oddelka, ter bil v veliko pokoro vsem voznikom, v nadležnost pa vsem meščanom. Sedajni mestni odbor se je slednjič odločil, odpraviti to zaviro prometa, in se že pridno dela na tem, da hrib proč vozijo. Podrli bodo tudi dve hiši, ki ste na klancu stali. Zato je ta stvar s precejšnjimi stroški skienjena, vendar je zelo potrebna; zato se mora človek le čuditi, kako je mogoče, da še tako koristna stvar svoje nasprotnike najde, in tako je faktično bilo, ker so tukaj nekteri nasprotovali temu podjetju, iz kakih uzrokov, nam je čisto nerazumljivo.

Od naše železnice je zdaj vse tiho. Kamničani si to železnico želimo, pa le pod tem pogojem, da bo samo vicinalna, namreč omejena na črto Ljubljana-Kamnik. Ako se ima pa čez Gornjigrad v savinjsko dolino podaljšati, potem bo Kamniku le v škodo, ker bodo potem Savinjčani po železnici dobivali tiste izdelke, ki jih zdaj v Kamniku kupujejo.

Iz štajarskih kmetov, meseca maja. V prvej številki „Glasu“ na tem mestu izraženo mnenje izkušnega možakarja nam toraj svedoči, da bomo imeli še dosti posla, predno se izbavimo našemu narodu le preveč prisvojene lahkomišljenosti, ker je nje mladina že presilno navzeta. Poznam sam nekatere mlade gospodarje, ki so sicer h kmetiji še dosti denarja priženili, pa si vendar nič prav pomagati ne zamorejo. A zakaj? Priženjena dota je komaj zadostovala za pokritje starih, po pijančevanju in veselicah napravljenih dolgov in za dom ostalo le malo, ali nič. Mladež hoče sedaj deloma že na kmetih vedeti, da le baharija in gizdava nošnja nekaj veljá, a opustošeni gozdi, prasne kašte, dolgovi vsakemu očividno kažejo, kako draga da je. Pa ne le pri mladini, tudi pri odrastlih je lahkomišljenost kriva večkratnega upadka v pomanjkanje, celó v Hellwaldovi, na česko prevedeni zemljepisni knjigi se o Dolencih (kar tudi o ostalih veljá) piše: „Dolenc je z malim zadovoljen, pridelovanju vina vdan in pri tem vesel, večkrat tudi lahkomišljen, ker

zavžíva brezskrbno, kar današnjost ponuja, ne brigajoč se za jutri. Se obnese li vino, zavlada po vsem kraji radostno življenje, se li pak skuja pridelek, pa trka glad z oglojenimi prsti na hiše prebivalcev, poprej še tako veselih.“

Daljša neprilichnost je slabo čuvanje včasih neprecenljivega „kredita“. Pravi sicer pregovor, da je kredit boljši kot gotov denar, vsekako pa ga mnogi po lahkomišljenosti za par goldinarčkov, ali še za manj, lahkosrčno zapravi, se zaupnim možem, kateri so pomoči, ali posoditi zmožni, nekekrati zlaže in kredit jo je odpihal. Da to lagljeje bolj natančno predstavim, mi je še omeniti, da se tú na Štorskem, kjer še imajo gozde in razno lesnino dalje prodavajo, nahajajo po raznih krajih lesni trgovci, ali „hóntl'mani“, kateri robo vsak čas nakupujejo in spet dalje prodavajo. Je že sicer nekaj oderuhov vmes, pa dosti od njih je tudi poštenih, ki sicer robo v dobrih dnevih trgovine prejšnim enako preveč ne preplačajo, pa vendar tudi v slabih časih, ko so prvi se poskrili in umolknili, svojim zvestim stradati ne pusté. Pri njih dobi kmet denarjev prosto na „kredit“ brez daljšega porošstva naprej, samo mož-beseda mora biti in si zaupanje neomadeževano ohraniti. Toraj se po pravici pravi: „Goste službe, redke suknje“, pogosto menjanje v dobrih časih s trgovci, gotovo pomanjkanje vsega potrebnega v slabih časih tam, kjer so še, na slabih nogah stojé, „kredit“ prerano odgnali. Samostojnim in neodvisnim je tú sicer lagljeja pot, pa prosim, koliko je še sedaj takih pri nas?...

S Pohorja, 16. maja. (Slovenija—kraljestvo.) Zdj ko tú na Štorskem bijemo Slovenci trpki boj za enakopravnost naščine v šolah in uradnijah, pošiljajoči množstvo peticij državnemu zboru v ta namen, tudi protivniki vse storé, da bi naše napore še pred doseženim vspehom podrli in vničili. V to svrhu jim, kakor vselej tudi sedaj, ni nič preodurnega; zlasti pa jo trobijo med svet, da po doségi ravnopravnosti popihne vsaka (!) nemška beseda iz naših šol in uradnij, kakor tudi, da je to prvi odločni korak k slovenskemu kraljestvu. Boré reve obupne si pač mislijo, da, ako se slovenske pokrajine združene proglasijo za eno samo, pa bodo Slovenci potem hipoma hoteli imeti ne le lastne postave, marveč še celó ministre in kralja svojega, kar pa bo zraven družih homatij še neizrečeno dosti stalo. Toraj, če ste pametni, ne pustite to! — Tem, ki takó govoré, ako bi jim bilo mogoče kaj dopovedati, bi naj Slovenci odgovorili, da jih naj naše lastne zadeve nič preveč ne skrbé. Zedinenje Slovencev je še neizvršljivo delo prirode same, in njej nasprotno ravna, kdor se mu vpira;

velikih úpravnih stroškov pa se bomo gotovo sami najbolj bali in ogibali, ker po germanskih liberalcih napravljeno pézo visokih davkov že sedaj komaj prenašamo, toraj je skrb teh ljudij čisto zastoj. Vsekako pa bo zahteva eksistence in večje národnostne solidarnosti nam skupno Slovenijo vstvarila, pa vso drugačno, kakor si jo naši nasprotniki mislijo, ki si morajo jezik ob nekaj brusiti, da se jim „špišek“ nanj ne naredi.

Od nemške meje, 20. maja. Prav hvalevredno je, da imamo vendar enkrat časnik, ki se hoče le izključljivo z gmotnimi zadevami našega prebivalstva vkvarjati. Že večkrat sem premišljeval, kakó da so deželice, kakor Danska in Grška, katerih prebivalstvo Slovence komaj malo preséga, gledé blagostanja na čvrstih nogah, le samo nam ide zmiraj spod. Čeh in Madjar se večkrat pojezita, da ona edina nemata morskoga obrežja poleg svojih dežela, a mi ne zamoremo trditi, da nam je pot k njemu zaprta, toraj je res prav čudno, da so se Slovenci takó malo dosehmal brigali za pomorsko kupčijo. Skušnje pa vendar učé, da ravno kupčijski národí so najbogatejši in pomorska kupčija tudi ti zgoraj omenjeni deželici glasoviti dela in trgovino, obrtnijo pospešava. — Spominjam se, da je neka slov. firma v Trsti v tem mali poskus naredila, ter razpošíljala povabil narodnjakom naokrog, ki bi naj bili kot delujoči agenti, — potoki, stekajoči se tje v veliko reko. Poskus se je imel, če prav véim, narediti izprva s krompirjem, k čemur bi imeli Slovenci lahko odprto kupčijo in široko polje, ki bi bila sčasoma prešla že tudi na druge stroke. Kakó se je to podjetje obneslo, nam tukaj ni znano, toda s žalostjo opazujemo tú od dalječ, da „buči res morje adrijansko“ in se péni ob slovenskih bregovih, potomec starih slavniñ Ilircev pa nema dobička od tega, kakor da bi ga niti ne bilo. Če hočemo toraj v kupčiji kak važnejši korak storiti, tak moramo to vsekako storiti pri morji.

Pogubna konkurenca.

Očitalo se nam je od obrtniške strani, zakaj nič ne pišemo o delu jetnikov na Gradu in v posilni delavnici. Mi smo sicer že v prvih listih rekli, da ne moremo vsega na enkrat povedati, enkrat bi bila ta stvar tudi brez dreganja na vrsto prišla. Sicer se je pa o delu jetnikov že pisalo in prosilo na Dunaj, pa brez uspeha. Kaj bi tudi koristilo, če bi mi spisali še tako goreč članek o tej zadevi? Kdo pa na Dunaji naš list bere? In postave se vendar le na Dunaji delajo. V tem oziru bi zamogli le poslanci

pomagati; če pa poslanci nič ne storé, ki jim nobeden ne sme jezika zavezati, zakaj ravno nas v ogenj silite, ki itak malo premoremo?

Mi ne vidimo druge poti, da se ta nadloga odpravi, ko obrtni se s prošnjami na Dunaj do vlade in do državnega zbora. Posebej pa bi se morali poslanci naprositi, da bi to prošnjo gorko podpirali, in še s kako interpelacijo pospeševali hitro rešitev te zadeve. Če so toraj obrtniki pametni, naj nikar ne mislijo, da jim bo koristilo ropotanje in upitje, ki bi se zagnalo v našem listu, ki je le zato ustanovljen, da se z mirno besedo pogovorimo o naših zadevah, ampak naj se obrnejo do naših poslancev, do državnega zbora in do vlade.

Saj bodo slednjič tudi gospodje na Dunaji spoznali veliko krivico, ki se obrtnikom godi s tem, da morajo visoke davke plačevati za vse državne potrebe in tudi za jetnišnice, in ob enem jim pa ravno ti jetniki zaslužek jemljejo. Kako bo prosti rokodelec, ki mora plačevati stanovanje, hrano, obleko, davke in stoterne doklade, — zamogel blago po tistej ceni dajati, ko jetnik, ki je od vseh teh davščin prost, ker je preskrbljen na deželne stroške! Velika krivica se s tem godi tudi poštenim delavcem. Kajti lump na Gradu ima delo, pošteni delavec ga pa ravno vsled tega težko dobi in se mora lačen po svetu klatiti.

Ugovarja se sicer, da morajo jetniki vendar nekaj delati. Pa temu bi se lahko pomagalo. Saj je v Avstriji še mnogo neobdelanega, pustega svetá, tega naj predelajo v rodovitno zemljo. Naj se porabijo za pogozdenje Krasa, za posušenje močvirjev, za uravnanje strug pri deročih rekah, za obdelovanje puste ali prazne zemlje v Bosni, na Hrvaškem in Ogrskem! Na tak način bodo storili mnogo koristnega, ker bodo razširili tiste prostore, kjer se kruh prideluje in tako vsem državljanom olajšali življenje; ob enem pa bodo rokodelci rešeni krivične konkurence, katera jim toliko škode prinaša.

Zdramite se toraj obrtniki in pišite našim poslancem, kaj o tej zadevi od njih zahtevate; saj bodo vendar poslušali glas ljudstva.

Zabavni del.

Župnik in pástor.

Majheno selo z ne baš posebno obsézno faro na Slovenskem je vživalo srečo, da je imelo za župnika moža, ki je znal o pravosti katoliške vere in cerkve s takim prepričanjem govoriti, da so se temu brezbožni novotárji, ki jih je véasi naključje

tjekaj naneslo, nemalo čudili. Zarad tega pa je bil tem poslednjim skoro nekaki trn v peti, ker ljudje tam novošegnih navkov clò poslušati niso hoteli in večkrat so ga jemali pri svojih shodih v misel, tuhtaje, kakó bi mu mogli takó ali takó priti enkrat do živega. Ker se pa dandanes tudi brez telegrafa marsikatera reč daleč izvé, slišal je o tem tudi protestantovski pástor v bližnjem mestu, kjer je čul nad malo čedo svojih privržencev, pri katerih je bil zarad globokih znanostij močno obražtan, ter iskal le prilike, ga enkrat pred sabo imeti in se ž njim poskusiti. To se mu je tudi posrečilo, ko je dobil našega gospoda župnika, v mestu se mudečega, v neki kavarni, kamor so tudi njega noge zanesle.

Med pogovorico o tem in onem, dojde pástorju brzo na um vprašanje: kakó da naš župnik o pravosti raznih cerkvà sodi in kateri duhovniki med katoliki ali protestanti se mu zdé bolj izobraženi in učeni. Župnik, odkritosrčen, kakor vselej, mu je tudi sedaj svoje mnenje jasno povedal in tudi z dokazi vtemeljeval, tak da mu napósled pástor razžaljen pravi:

„Z Vami, vidim, se tú ne kaže prepirati; pa določite dan in uro, kedaj smem priti k vam, kjer bova stavila vsak en stoták v to svrhu, da je stava Vaša, ako mi na troje vprašanj, brez da bi Vi ali jaz besedice zinili, z miganjem roke neovrgljivo odgovorite, moja pak, ako bi tega ne zamogli. Je Vam prav takó?“

„Prav, prav“, reče župnik, vsled vedno dobrih vspehov si tudi tú zmage gotov, na kar se po določilu dneva, ki je bil baš o mlaji, po kratkem poslovilu ločita in jo vbereta vsak svojo pot.

* * *

Določeni dan se je približeval in ž njim tudi teža skrbi g. župniku. Pa je vendar čudna stáva to, brez besedovanja si na proste znamenja odgovarjati, ko še človek ne vé, kaj boče drugi s tem reči, to že ni brez vsega. Pa še Bog vé kake namene imajo ti ljudje? Za stoták bi g. župniku že toliko ne bilo, da bi le dobra stvar na tem škode ne trpela in vsled zvijače enega, bila vsa čeda s pastirji vred onečastena in zaničevana. Župnika je kar v srcu grizlo, da je v to poskušnjo privolil.

Ko je takó ves potrť na večer pred osodepolnim dnevom hlapcu nekaj vkažoval, si je ta, ki sicer ni slul posebno za bistrournega, sprevidevši, da z gospodom ni vse takó, kot bi imelo biti, dovolil vprašati, kaj bi naj bilo vzrok te spremembe? — „Malo mi zamoreš pomagati, ljubi moj!“ odgovorí mu smeja je župnik, kajti stvar se mu je zdela toliko učena, da bi on o tem še niti pravega pojma

dobiti ne zamogel. Pa srčno vdan svojemu gospodarju je vendar tako dolgo silil in popraševal, da je vedel napósled toliko, kakor g. župnik sam.

„Ha! toraj samo to!“ pravi napósled hlapec, ki ni mogel razumeti, kakó bi zamogla taka malenkost človeka v toliko skrb pripraviti. „Veste, gospod, če ni nič družega, tak se le brez skrbi vlezite in veseli bodite, ker to bom opravil jaz!“

„Ti...?“ čudi se župnik, „ti, ki še črke ne poznaš?!“

„Jaz, jaz“, trdi hlapec, ter prične g. župniku govoriti, da se hoče jutri čedno vmiti, ostriči in obriti; dalje, da bi mu naj g. župnik posodil svojo staro suknjo in klobuk, tisti, ki je kaplanovemu iz bližnje vasi tak zlo podoben, pa še drugo potrebno, in če ga Meta predstavi pástorju kot kaplana, se lahko on vleže, dokler ga sam do dobrega ne ugonobi.

Dasi tudi se je videvalo župniku to le ničevna šala, je vendar v daljšem pretehtovanji zagledal v tem rešilno zvezdico, ki mu obeta vsaj čast rešiti, toraj je drugo jutro prav radostno privolil v hlapčevo željo. Pa trebalo je še dosti truda, da je bil posiloma v gospoda prestrojen Tone svojej nalogi primeren.

* * *

Ura je odbila deset. Ob tem času bi imel pástor priti. Župnik se je toraj v čumnati, bolnega se delaje, vlegel, le mladi „kaplan“ je z drobno paličico v roki ponosno stopal po farovži, pa se še zdaj pa zdaj prikazal na pragu. Bil pa tudi ni več za spoznati, tako se je spremenil, v svesti si, da zastopa dragega mu gospoda, ki mu je svojo nalogo zaupal, katero izvršiti se sam ni čutil zmožnega. Pa je tudi gospi kuharici naročil, naj g. pástorju vso stvar gledé te zadeve pojasni, ko ga bo on čakal v sobi.

Kočija pridrdrà in pástor skoči iz nje. Ko na pragu izvé kaj in kako, hiti h g. kaplanu v sobo.

Spogledata se. Menda sta bila drug z drugim zadovoljna, kajti brez posebnega predstavljanja se skušnja prične. To pa je bilo takó: Pástor, odloživši klobuk vstopi pred „kaplana“, pa pokaže z roko navzgor. Hlapec pokaže sè svojo navzdol. — Na to dvigne pástor na roki en prst. Hlapec mu nasprotno pokaže dva. Že nekako nemiren pokaže pástor hlapcu še dlan. Ta pa séžuli pest, pa mu jo pomolí pod nos. Ko je bilo to gotovo, vzame pástor iz žepa listnico, vzame iz nje stoták, pa jo kar brezi slovesa pobriše iz sobe.

Ko ga župnik čuje odhajati, skoči s postelje pa ven. Da bi šel tak brzo, to se mu je močno čudno zdelo. Pa ko pride pred vrata, sedel je uni že v kočijo.

„Ali že naprej?“ zakliče za njim in stopi k vozu.
 „Častitati Vam moram, gospod župnik, da imate
 takó vzornega kaplana. Sem že ob stoták!“

„Ni mogoče!“

„Pač, mogoče. Glejte, jaz pokažem g. kaplanu
 najpoprej, da je Bog v nebesih, on pa mi pokaže,
 da je Bog na zemlji tudi. Dalje mu pokažem, da
 je Bog enega človeka vstvaril, on pa mi pokaže, da
 je Bog dva človeka vstvaril. Pa mu še pokažem,
 da je zemlja večinoma ravna, on pa hoče trditi, da
 je zemlja le okrogla. Takó sem toraj stavo izgubil,
 ter se nočem tú dalje muditi.“

„Srečen pot!“ mrmra za njim naš župnik, pa
 hiti gor k hlapcu, ki je na mizi ležeči denar, kate-
 rega pa niti poznal ni, še vedno debelo gledal:
 „Kako sta se pa imela, Tone?“

„Imela? Prav dobro, kajti s takimi strahopetci
 se ne more imeti drugače, kakor da jo pobrišejo.
 Komaj da je v sobo stopil in me površno pogledal,
 pač vprašal me je še, če sem jaz tisti, ki nanjga
 čakam, kar mu priklimam; stopi sem pred me, pa
 mi pokaže, da bom hipoma tam gori na tem klinu
 — le visel. Jaz pa mu pokažem da ne in da osta-
 nem spodaj. Pa mi kaže, da mu je zato treba le
 enega prsta, na kar mu jaz dam vedeti, da sta še
 dva samo meni za zmeziti — premalo. Nato pa se
 dela, kakor da bi mi rad dal katero za uho, kar
 pa mene že pograbi, da mu polno pest tje pred
 zobe pomolim. In potem še vrže ta papir sem na
 mizo, pa mi hitro hrbet obrne, ko vidi, da z menoj
 kostanja zobati bi ne bilo dobro. Pa bi bil tudi temu
 kosmatinu že pokazal, ker videlo se mu ni, da bi
 ga bilo posebno dosti v koži.“

„Pametno si naredil, Tone!“ hvali ga župnik,
 ki se skoro ni mogel smehu ubraniti. „Pa boš pil
 zdaj kakokrat za to.“ — In brzo je morala bežati
 kuharica po enega, dva, nak! tri bokale starega
 vina, ki so ga potem skupno v družbi popili, in je
 hlapec še ves prenovljen z vso zgovornostjo doka-
 zoval, kake čudeže junaštva bi bil delal, ako bi se
 bil predrznil pástor le prst nanjga položiti. Pa ker
 jo je le pobrisal, naj pa gré.

Pa so bili vsi trije srčno zadovoljni.

Zapisal — kl —

Večerna molitev.

Prestan je trud,
 Prestano dneva vroče borbe;
 Krilate vse skrbi,
 Ki vrele so po glavah in stotero
 Podile nog po mestu,
 Se zbirajo, da položó račun.
 Vozòv drdranje, vpitje prodajalcev
 Je vtihnilo, zapirajo

Se okna, vrata; vgašajo
 Se luči za vrstjo; velika luč,
 Otožna luna gleda
 Z obrazom bledim skozi šipe.
 Končan je dan in pozna ura kliče
 K počitku tudi mene.
 O stvarnik moj, moj Bog, gospod!
 Kar sem in kar imam:
 Življenje, zdravje, vodo, zrak,
 Veselje, pamet, prijateljstvo
 In nevrmočo dušo,
 Pred Tabo se poklanjajočo,
 Po Tebi hrepenečo
 In v Tebi se veselujočo —
 Vse to imam od Tebe!
 Zahvalim v prahu Te ležeč
 Za ves današnji dan,
 Za celo bitstvo svoje,
 Za rojstvo, za življenje,
 Za dar neskončne vrednosti:
 Za nevmrljivo dušo,
 Ki, zvirajoča iz nebes,
 V nebesa zopet si želi,
 Da tam Te na vseh vekov veke
 Preslavlja in časti!
 Imej usmiljenje z menoj,
 Odpusti meni grehe moje!
 Obvari zlega me to noč,
 Ne vzemi milosti mi Svoje!
 Tvoj sem služabnik, hlapec Tvoj;
 Nebò in zemlja polna Tvoje slave
 Naj klanjata se Tvoji volji;
 In meni črvu,
 Ki diham Tvojo milost,
 In nezasluženo
 Uživam sto in sto dobrot,
 Le to dovoli:
 Da smem 'Te ljubiti' in častit'
 Iz cel'ga srca,
 Iz vseh moči,
 In kakor mi velelaš. Amen.

F. H.

Drobtinice.

— (Spominica.) Zdaj je ravno 65 let, kar
 je po slovenskih deželah lakota in dragina najhuje
 pritiskala. To je bilo namreč gladno leto 1817.
 Ljudje so jedli travo, koprive in skorjo od dreves.
 Vsled te slabe hrane je mnogo ljudi pomrlo, po-
 sebno na Dolenjskem. Bog nas obvari takih časov!

— (Loterija.) Na Dunaji so bile potegnjene
 dné 20. maja številke:

38, 41, 20, 69, 36,

v Trstu dné 27. maja pa:

10, 17, 18, 46, 87.

— (Ktera je prava učenost za ženske?)
 Nek bogat trgovec je imel dve hčeri. Obe sta bili
 lepe zunajnosti, pa čisto različne natore. Starejši,

Pavlina, je bila visokoteča, učila se je francozki in angleški, igrala na glasovir in brala nemške romane; za gospodinjstvo pa se ni prav nič brigala. Mlajši hči, Klara, pa je bila vsa skrbna za dom, imela vedno dosti opraviti v kuhinji in po sobah, namesto romanov je brala mašne bukvice, če je ravno čas imela; za tuje jezike se ni dosti zmenila, ter govorila s posli in starši vedno le domačo slovenščino. Nekega dne pride nek imeniten doktor na snubitev v hišo. Oče mu predstavi obe hčeri, priporoča mu pa le Pavlino, rekoč: „Gospod doktor, Pavlina bo kakor nalašč za vas; ona je izobražena, zna francozki in angleški, dobro igra na glasovir, je izučena v literaturi itd.; Klara bo pa bolj za kakega rokodelca, ona se ne zmeni za učenost, ampak rajši z deklami vred dela; njo bi tudi težko pogrešal pri hiši, ker vse gospodinjstvo vodi.“ Doktor pa mu odgovori: „Dovolite gospod, jaz pa prosim ravno za Klaro; kajti tuje jezike govoriti in na glasovir igrati, to znam sam, šivati in kuhati pa ne znam; za to pa jaz ženo potrebujem, da bo to delala, kar jaz ne znam, in ker ravno Klara to tako dobro zastopi, kakor pravite, zato bom prosil za njeno roko.“ Ponudba imenitnega doktorja se je z veseljem sprejela, Klara je postala gospa in pridna gospodinja; učena Pavlina je pa na cedilu ostala.

— (Nekaj od psov.) Nedavno je že pozno zvečer odšel voz iz Vrhnik; malo pred šrango se zakadita dva psa v konja, ta se vstraši in spusti v tek, da ga ni bilo moč držati, zaleti se v zaprto šrango, da se ojnica zlomi; malo je manjkalo, da se ni še večja nesreča zgodila. Pri tem je pač vredno vprašati: Odkodi imajo psi, oziroma njih gospodarji, pravico, poštene potnike napadati in strašiti? Zakaj mora ravno človek in konj pasji kroti v strahu biti?

— (Težek račun.) Nek kmečk gospodar je gnal vole na somenj. Ko nazaj pride ga sin, ki je bil študent, vpraša: „No, oče, za koliko ste prodali vole?“ Oče reče: „Za sedem goldinarjev manj, nego sem mislil.“ Sin pravi; „Zdaj ravno toliko vem, ko prej.“ Oče pa se odreže: „Škoda, ki si toliko let študiral, pa tega ne znaš zračuniti; jaz pa to kar z glave vem.“

— (Železniški prerov skozi goro Gott-hard) je zdaj izdelan. Italija je zvezana s Švico in Nemčijo. V Lucernu je bil v praznovanje tega dogodka velik banket, kterege se je udeležilo 800 oseb, med njimi dva ministra. Za tem so sledile velike slovesnosti v Milanu.

— (Ljudsko veselico) napravi prihodnjo nedeljo, dne 4. rožnika, čitalnica v Šiški na Kozlerjevem vrtu. Vojaška godba, petje, igre, kegljanje, loterija, — vse to bo zabavalo goste. Čisti dohodek je namenjen za „Národní dom.“ Sodelovala bo tudi čitalnica št. Vidska in národna družtva iz Ljubljane.

Poslanica!

Magistrat ljubljanski je pred par leti odpravil prodajalce čevljev iz njih prostorov v šolskem drevoredu poleg frančiškanskega mosta. Med pregnanimi prodajalci bil je tudi ljubljanski mešan g. Šk., kateremu več oženjenih delavcev izdeluje čevlje in ki ne podpira jetnišničnih delavcev. Da bi šla kupčija redno naprej, iskal je g. Šk. se ve da družega prostora, pa osoda mu je določila, ki mu je bila jako nemila, po dolgem moledovanju in za jako visoko najemščino smrdljivi in posebno nezdravi prostor v takozvani „kresiji“ v veži.

Na novem prodajališču pa gre kupčija g. Šk. rakovo pot zaradi tega, ker kraj je posebno zdaj malo obiskan, ker je prehod skozi škofijo zatvorjen in zapert, ter gre malo ljudi mimo.

Da bi g. Šk. ne prišel ob svoje imetje, ki si ga je s trudem in poštenostjo pridobil, in še večje škode se vbrnil, obrnil se je s pismeno prošnjo do sl. magistrata, da bi se mu za prodajo blaga dovolil prejšnji prostor poleg nabrežne ograje, pa akoravno je imel magistrat po izročeni prošnji že dve seji in bi se mu bila pravična prošnja vsakako lahko rešila, nij še clo predložena bila po dotičnem mag. uradniku. Prisiljen sem tedaj vprašati: Kaj ovira predložitev g. Šk. prošnje, ki je marodajna za njegovo eksistenco? Zakaj se pa dovoljuje bogatemu g. Mayer-ju rabiti prostor za izkladanje in paklidanje njegovega blaga tikoma kresije a prepuveduje g. Šk. proti plači rabiti prostor, ki nikakor ne ovira komunikacije?!

V Ljubljani 23. maja 1882.

Prijatelj poštenega rokodelstva.

Važno za vse, ki potrebujejo šivalne stroje.

Poleg mnogih drugih tvarin in izdelkov je naložena po novi colni postavi tudi na šivalne stroje „s 1. junijem t. l.“ visoka carina, namreč povišana od 2 gld. 70 kr. na 20 gld. v zlatu. Kdor hoče toraj imeti pet let garantirano originalno šivalno mašino, ki jih za Kranjsko samo jaz prodajam, po dosedajni nizki tovarniški ceni, naj se zanjo hitro oglasi, dokler novi colni tarif še ni v veljavi. Ponarejeni stroji, kakor znano, niso za rabo, ker jih je treba vedno popravljati; pri tem pa se ravno tako drago prodajajo, kakor moji pravi ameriški stroji. Tudi imam veliko zalogo svile, svitka (cvirna), pavole, volne, olja za stroje, šivank in iglic in k strojem potrebnih reči. — Ob enem omenjam, da se pri meni dobe prave železne Wertheimove blagajnice, ki so varne pred ognjem in pred tatovi.

S spoštovanjem

Franc Detter,

Mestni trg št. 168.

Kavarna Mariacher.

P. n. občinstvu naznanjam, da sem svojo kavarno preselil iz **Levčeve hiše** na sv. Petra cesti

na dunajsko cesto v Fröhlichovo hišo.

Priskrbel sem za lepe prostore svoje kavarne novo opravo, ter vse potrebno priredil, da zadovoljim svoje stare goste in si pridobim novih. Prosim vse znance, naj me v novih prostorih obiščejo in potem stalno obiskujejo.

S spoštovanjem

F. Mariacher.

Vrtne stole

v novi obliki, najbolj priprave za gostilnice, kakor tudi vsake vrste rorastih in slamnatih stolov izdeluje po najnižji ceni in priporoča

Tone Lipuš,

stolar v Ljubljani, strelišno ulice 3.

Opletovanje starih stolov in vse reparature prevzame in oskrbuje promptno. Vnajnim naročilom potrjuje se najhitreje zadostovati.

Schugmarke.

Cvet zoper trganje,

po dr. Maliču,

je odločno najboljšo zdravilo zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrpnele ude in kite itd., malo časa čez se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Maliču“ s zraven stoječim znamenjem; 1 steklenica 50 kr.

Planinski zeliščni sirop kranjski,

izboren zoper kašelj, hripavost, vratobol, prsno in pljučno bolečino. 1 stekl. 56 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.

Pomuhljevo (Dorsch) jetrno olje,

najboljše vrste, izborno zoper bramore, pljučnico, kožne izpuške in bezgavne otekline. 1 stekl. 60 kr.

Anaterinska ustna voda,

najboljše za ohranjenje zob ter zobnega mesa in takoj odpravi smradljivo sapo iz ust. 1 steklenica 40 kr.

Kri čistilne kroglice, c. kr. priv.,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se že tisučkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobolu, otrpnenih udih, skaženem želodcu, jetrnih in obistnih boleznih, v škatljah à 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gold. 5 kr. Razpošiljava se le jeden zavoj.

Naročila z dežele izvrše se takoj v lekarni pri „samorogu“

Jul. pl. Trnkóczy-ja
na Mestnem trgu v Ljubljani.

Anton Czerny,

ključar in izdelovalec tehtnic

v Ljubljani,

čevljarske ulice št. 3,

se priporoča sl. občinstvu in opozoruje posebno na sledeče svoje izdelke:

decimalne tehtnice (vage), navadne in lopo politirane; decimalne tehtnice iz železa; decimalne tehtnice za vaganje sena; balance-tehtnice; vage s skledicami; male, zelo natančne tehtnice za lekarje in zlatarje; hitre tehtnice po najnovejši obliki; tehtnice za hišno rabo s težovniki na kile; raznovrstne težovnike, na pr. kupéjske iz medenine ali železa, natančne težovnike iz novega srebra, medenine ali železa. Nadalje votle mere vsake vrste, kakor: mere za žito iz hrastovega lesa in belega pleha; mokre mere iz hrastovine, čina in belega pleha. Dolge mere za obleko na metre iz lesa, železa in medenine. Mere za drva iz lesa. Palice za mero iz medenine, dobovine in slonove kosti za vsakovrstne mere. Mere za konje; umerjeni panti iz jekla, ravno tako verige; mere za drevesa, za dilje. Nadalje imam vodne tehtnice, svinec za mero visokosti ali globočine i. t. d.; mere za sode do 80 hektolitrov velikosti, in podučne bukvice, kako se preračuni, koliko je vina v sodu.

Nadalje prevzamem vsakovrstne ključarske dela, izdelovanje in popraviljanje tehtnic, tudi mostnih; stare težovnike (gvihte) pregledam in določim njih natančno težo; to izmerjenje se računa po določenem tarifu. Stari medeninasti ali železni težovniki se prevzamejo po mogoče dobri ceni v zameno. Kdor želi zvedeti ceno kake tehtnice, poslal se mu bo cenik zastonj.

Vsako naročilo se bo točno in pošteno izvršilo.

Išče se

stanovanje za gostilno

v Ljubljani,

če mogoče, na živahnem kraju mesta, kako dve sobi za goste, ena spalnica, potem klet in kuhinja — Ponudbe sprejema iz prijaznosti vredništvo „Ljud. Glasu“.

A. Mikš,

urar na št. Jakobskem obrežji,

se zahvaljuje za dosedajno zaupanje slavnega občinstva, ter se priporoča tudi zanaprej za oolne naročila. Ure, velike in male, se popravljajo točno, dobro in po ceni.

Lorenc Zelenc,

ključar na sv. Petra cesti št. 21,

se priporoča za vsakovrstne ključarske dela, za železne ograje pri mirodvorih, za železne vrata itd. Vse naročila se izvršujejo točno in po ceni.